

55 него. А Стефанъ, аиспълненъ съ Духъ
Святъ, погледнъ на небе-то, и видъ сла-
вж-тж Божиѣ, и Иисуса че стояше одесно
56 на Бога; И рече: Ето, бвиждамъ небеса-та
отворены, би Сына чловѣческаго че стои
57 одесно на Бога. Но тѣ като извикахъ съ
гласъ голѣмъ, затулихъ си уши-тѣ, и еди-
58 подушно ся впуснѣхъ върхъ него. И като
го зизведохъ внѣ изъ града, дхвърляхъ
върхъ него камъне. И есвидѣтели-тѣ сложи-
хъ дрехы-тѣ си при нозѣ-тѣ на нѣкой мо-
59 мѣкъ на име Савлъ. И хвърляхъ камъне
върхъ Стефана, който осся моляше и казува-
ше: Господи Иисусе, зприими Духъ-тѣ ми.
0 И като аколѣннич извика съ гласъ голѣмъ:
и Господи, не имъ считай тойзи грѣхъ. И
това като рече заспа.

ГЛАВА 8.

1 А аСавлъ слизволяваше на убиваніе-то
му. И по това врѣме станъ голѣмо гонение
противъ церквж-тж въ Иерусалимъ; би всич-
кы ся разидохъ по Иудейскы-тѣ и Сама-
рийскы-тѣ мѣста, освѣнь апостолы-тѣ. И нѣ-
кои благоговѣйни чловѣци погребохъ Сте-
фана, и енаправихъ надъ него голѣмъ плачъ
и рыданіе. А зСавлъ правяше голѣмъ по-
врѣдъ на церквж-тж, понеже влѣзуваше въ
всякъ къщъ, и влачаше мжжіе и жены, та
гы прѣдаваше въ тъмницъ. А дтѣзи които
бѣхъ ся разишли, обхождахъ и благовѣст-
вувахъ слово-то.

И зФилиппъ слѣзе въ единъ Самарійскый
градъ и проповѣдуваше имъ Христа. И вни-
маваше народъ-тѣ единодушно на това кое-
то имъ говорѣше Филиппъ, като чувахъ
всичко и виждахъ знаменія-та които правя-

а Гл. 6; 5.

б Иез. 4; 4.
Мат. 5; 46.
Гл. 40; 41.

в Дан. 7; 45.

г Цар. 21; 15.

д Лук. 4; 29.

е Евр. 15; 42.

д Лев. 24; 16.

е Втор. 45; 9,

40. 47; 7.

Гл. 8; 1. 22;

20.

жс Гл. 9; 44.

з Псал. 51; 5.

д Лук. 25; 46.

и Гл. 9; 40.

20; 56. 21;

5.

и Мат. 5; 44.

Лук. 6; 28.

25; 54.

а Гл. 7; 58.

22; 20.

б Гл. 41; 49.

в Быт. 25; 2.

50; 40. 2

Цар. 5; 51.

г Гл. 7; 58. 9;

4. 15; 21. 22;

4. 26; 10. 11.

д Кор. 15; 9.

Гал. 4; 45.

е Филип. 5; 6.

д Тим. 4; 15.

д Мат. 40; 25.

Гл. 41; 49.

е Гл. 6; 5.